

ЙОСИП БИЛО

З

НАРОДНИХ
УСТ

ЗБІРКА ВІРШІВ
ГУМОРУ Й САТИРИ

НАКЛАДОМ АВТОРА
ДОНКАСТЕР АНГЛІЯ
1983

Велика и обнова на Земле Кови.
Володимир Гукименко,
з мрежово ма мрежово
помоно ли обнова.

Дат 8.7.84 року,
Иван Ивано.

НАРОДНИХ УСТ

ЗБІРКА ВІРШІВ
ГУМОРУ Й САТИРИ

НАКЛАДОМ АВТОРА
ДОНКАСТЕР АНГЛІЯ
1983

Д-р. ОЛЕКСА ВОРОПАЙ.

ПРО ЗБІРКУ ПОЕТИЧНИХ ТВОРІВ ЙОСИПА БИЛА.

Збірка віршів нашого талановитого поета, Йосипа Била, зробила на мене добре враження, бо ж тут, в цих віршах, є багато дотепних жартівливих сюжетів, у яких автор у сатиричному жанрі висміює ганебні прояви ворогів нашої батьківщини, України. Крім того, є тут і такі вірші, в яких з гумором автор змальовує окремих типів жидів та циганів, які живуть та мандрують по селах і містах України.

В багатьох цих віршах відчуваються народні дотепи та фольклорний гумор, а це значно збільшує вартість цих поетичних творів.

Я ширі бажаю Шановному авторові, Йосипові Билові, ще більших успіхів у його справді вартісних поетичних творах.

Дня 12 листопада,
1982 року.
м. Ветербі, Англія.

IOSYP BYLO

Selected Poems
of humour and satire

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, or transmitted in any form or by means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the author.

Published by Gregory Pos.

Designed Print by G.P. Design Nottingham, England.

Од молдаванина до фїна
На всіх язиках все мовчить,
Бо благоденствує...

/Т.Г.Шевченко./

ГОЛОВНІШІ ЗАПОВІДІ
РАДЯНСЬКОГО ГРОМАДЯНИНА.

Перша заповідь - не думай,
Це є без потреби.
У Москві, бач, політбюро,
Думає за тебе!

Як подумав, - не кажи,
Навіть і півслова,
Бо відразу в КГБ,
"Справа" вже готова!

А сказав, - не запиши
Й слова на папері,
Щоб в катівні за тобою,
Не замкнули двері...

Записав же, - не друкуй,
Навіть і дотепу...
Бо інакше через це
Матимеш халепу...

Надрукуєш, - не підписуй!
Не будь оптимістом,
У цім часі кроще бути:
Невідомим "Іксом".

Підписав, - мерщій спростуй,
Що це прикра хиба...
Будь покірний, мов теля,
Та мовчи, як риба...

ЗАПЕВНИВ

Рознеслись по Україні
Всюди слухи вперті;
Кат Щербицький тяжко хворий,
Ось-ось має вмерти...

У Полтаві на базарі,
/Чи в іншій містечку/,
Один москаль з українцем,
Зайшли в суперечку...

Як Щербицький вріже дуба, -
Треба ж поховати,
Хто за похорон покриє
Всі кошти й витрати?..

Москаль каже: "Ваше діло!
І кінці у воду!
Ведь, Щербіцкі, всім відомо,
Єсть хахол от роду!..".

Українець тут відразу:
"Наш... та з вами в спілку,
Завжди дмухав без упину
В кремлівську сопілку.

Заберіть його з собою,
Та в Москві зарийте,
А всі кошти за витрати,
Ви самі покрийте".

Жид стояв десь недалеко,
Розставивши вуха,
Суперечку цю між ними,
До слова підслухав.

Не витримав... По хвилині
До них підступає,
Привітався, та відразу
Ось так починає:

"Вибачайте мені щиро,
Скажу щось до ладу:
Як бажаєте, в цій справі
Я вам дам пораду:

Погодіться заплатити
Жидам добрі гроші,
Хай Щербицькому влаштують
Похорон хороший".

Українець каже: "Мойше,
Як судити чесно, -
Ви Ісуса раз ховали,
А Він знов воскреснув.

То й з Щербицьким може статись
Щось подібне, пане,
Але як ми загребемо -
То більше не встане!".

§

ДОСЯГНУЛИ ЗГОДУ

Колись Ніксон у Брежнєва
Порушив цю тему:
"Час нам вкупі розв'язати
Важливу проблему:

Нехай усі космонавти
Обох наших націй,
Досліджують космос разом
При тісній співпраці".

Брежнєв хутко погодився
На плян цього роду.
Каже: "З радістю відразу
Даю свою згоду!

При одній лише умові,
Тут матимуть змогу:
Що Америка дасть хліба,
Для них на дорогу...".

РАДЯНСЬКИЙ "ПРОГРЕС"

В колгоспного бригадира
Щось жінка нездужа:
Оха, стогне та пітніє,
До всього байдужа...

Вже й лікаря запросили
Та ввели до хати.
Він до хворої підходить,
Почав оглядати.

Далі виписав для неї
Рецепт медицини:
Аспірин, валеріанка,
Та настій з рицини...

Пояснив, коли вживати,
Скільки, як, від чого...
Бригадир набравсь відваги
І каже до нього:

"До хліва зайдіть, прохаю,
Там наша корова...
Усе кашляє та дметься, -
Також нездорова".

Лікареві жарко стало,
Звів очі до неба,
Та й говорить: "До корови -
Ветеринара треба".

Бригадир же здивувався
І спитав відразу:
"То хіба ви ще Брежньєва
Не чули наказу?..

До прогресу ми крокуєм
В атомову добу!
Лікар мусить лікувати -
Людей і худобу!".

ПЕРЕСОЛИВ

Як у Латвію вернулись
Знов червоні орди, -
То на пасіку до діда
Зайшов "ванька" гордий.

"Дивні твої бджоли, - мовив, -
Якісь малі й дикі...
У нас, браток, в Московщині,
Як гуси, великі!".

Похитав дід головою
Та й почав питати:
"То який для них є вулик?
Чи ж більший від хати?".

"Ні! - тут "ванька" заперечив, -
Не більший параші...
Як поглянути на нього, -
Такий, як і ваші".

Це латвійця здивувало...
Він спитав відразу:
"Як же тоді твоя бджола
До вулика влазить?".

На це "ванька" відказує:
"Та... як доведеться...
Часом крекче, пищить, стогне,
А все ж таки впреться!".

§

КОМЕКОН В ДІЇ

Затрубили всі газети
По всім Будапешті,
Що із Москви черевики,
Привезуть нарешті...

Обіцяли - то й привезли.
Та навіщо слави,
Коли усі черевики -
Дрантя до направи...

ЗАЙВІ КОШТИ

У Москві помер від рака
Міністер колишній.
Роблять похорон для нього,
Величавий, пишний...

Жид дивується із цього,
Кругом поглядає...
Розпорядника побачив
Та в нього й питає:

"Вибачайте мені щиро,
Я б хотів лиш знати:
Що цей похорон коштує,
Можете сказати?".

Розпорядник йому каже:
"Ось вам правда чиста:
Певно, буде коштувати –
Тисяч близько триста...".

Жид за голову схопився:
"Ой-йо-йой! Багато!..
І навіщо скільки зайвих
Коштів витратити?..

Я б вам ціле політбюро,
Що сидить у Кремлю,
Погодився за п'ять тисяч,
Загребти у землю!".

§

"ВИЗВОЛИТЕЛІ"

Як москалі "визволяли"
Балтицькі народи, –
То пустили такі чутки
При одній нагоді:

"Ми для них лиш простягнемо,
Руку допомоги,
А вони самі пізніше,
Витягнуть і ноги...".

ПАРТІЙНА ШИЯ

Раз партійний заправило
Прибув в Коломию...
Забажав причепурити
Свою морду й шию.

Сів у кріслі, як володар,
Грізно брови супить...
А голяр: "Ну й шия, шия...
Хай Господь заступить!".

Заправило на це гордо:
"Бо їм завжди сало!
Таких ший, як оце в мене,
На всім світі мало!".

Голяр каже: "Їж і чорта,
Якщо можеш вбити,
Лиш частіше свою шию
З милом треба мити!".

§

В МОСКОВСЬКОМУ РЕСТОРАНІ

Нарікає ось колгоспник,
Що юшка без смаку...
Сказано було, що з м'ясом,
А м'яса й ні знаку.

І спитав офіціанта,
Коло свого столу:
"Що тепер мені ти скажеш
На брехню цю голу?".

Той лиш вислухав байдуже,
Далі на це каже:
"Тримай язик за зубами,
Бо двері покажем!

Ти довідайся спочатку,
Й не кричи завчасу:
Я вмочав в тарільці пальці,
То це що, не м'ясо?..".

КОЖНОМУ ПО ЗАСЛУЗІ
/Сучасна байка./

Вовка, Лиса й Гусака
Ось одного ранку,
До в'язниці посадили
В московську Луб'янку...

Дивуються на це в'язні,
Навіть не ймуть віри...
І питаються у Вовка:
"За що попавсь, сірий?".

Вовк лапою заплакані
Втира свої очі...
У відповідь на це каже
Якось неохоче:

"Та...за звичку аморальну:
Поліз в чужу гречку...
Геть цілком я закохався
В колгоспні овечки...".

"А мене, - тут Лис скривився, -
За розпусну вдачу...
Бо внадився ночувати
На ферму курячу...".

"Лиш у мене, - Гусак каже, -
Діла всі критичні:
Закидають хуліганство
В справі політичній...

Захищав я свою Гуску,
Й виводок гусячий,
Бо хотіли усіх здати
Разом в м'ясоздачу...

А в сутичці, що настала,
Тут скажу до речі,
Я партторгові без жалю
Покусав геть плечі...

Що тепер мене чекає? –
Бодай не казати...
Доведеться у Луб'янці
Свій вік змарнувати...".

§

ЗНАЙШЛИ ВИХІД

Коли Ленін врізав дуба,
Мов під осінь муха, –
То витягнув свої ноги
І випустив духа...

А щоб з ним не щезли разом
Програми й ідеї,
То опудало зробили
З трупа в мовзолеї.

Але душу його грішну
Ніде не приймають...
У рай доступу немає,
В пекло не пускають.

Звідкілясь і там з'явилися
"Соратники" й "друзі",
Що з ним разом працювали
В тісному союзі.

Мерщій впхали в мішок душу,
Цупко зав'язали,
Та кинули його в пекло,
А чортам сказали:

"В казані сидить і гріє
Маркс похилі плечі,
Йому мішок передайте,
Бо там – його речі!".

РОЗУМНІШИЙ

Зайшов грузин до музею,
Бо ж не був ніколи...
Портрет Сталіна там висів
І царя Миколи.

Грузин кругом озирнувся,
Руки в штани всунув,
Підступає до портретів
І на царя плюнув...

Провідник мерщій до нього
Підкотивсь барильцем:
"Поясни мені відразу:
Чому ти зробив це?".

Грузин каже: "Цар був дурень,
Мав розум ослячий,
Я овець тримав отару, -
Він їх не побачив.

Але Сталін - це щось інше,
Не якась лахудра...
Голова його велика,
Ще й до того - мудра...

Барана сховав я в горах,
Неначе від вовка...
Сталін й там його побачив, -
Оце, бач, головка!".

ЧЕМНО ВІДМОВИЛАСЬ

Ось партійний заправило
Прибув до Полтави.
По вулицях на безділлі
Всюди ловить ґави...

То прохожих все питає
Про якісь дурниці,
То стоїть і оглядає
Вітрини крамниці.

На базар одна бабуся
Несла кусник сала...
Переходила дорогу -
Спіткнулась і впала.

Заправило, як побачив, -
Мерщій, що є змоги,
Допоміг старій бабусі
Підвестись на ноги.

Тре бабуся свою спину
Та мало не плаче:
"Яким способом, мій сину,
Я тобі віддячу?..

Візьми мого карбованця
За це безголов'я...
А пізніше, при нагоді, -
Вип'єш на здоров'я".

Заправило тут відразу:
"Ні! Тримайте гроші!
Їх найкраще призначити
На справи хороші:

Хай бабуся лиш Брежнєва
Нову книгу купить...
То пізніше добровільно
До партії вступить...".

Налякалася бабуся:
"Бог боронить, сину!
Я ж на голову не впала,
А тільки на спину...".

§

ДЯДЬКОВА "ФІЛОСОФІЯ"

Наважився хитрий дядько
В парторга спитати:
"Хто винайшов на цім світі
Комунізм проклятий?"

Чи учений, чи професор,
Чи мудрець амбітний,
А чи, може, без освіти
Якийсь безробітний?"

Парторг мерщій відказує:
"Ні! Простий робітник,
Що його буржуй вигонив
З фабрики на смітник".

Дядько, довго не думавши,
Як з мосту у воду:
"Маю здогад, що був йолоп,
Покидьок з народу..."

Бо коли б він був мудріший,
То приклав би праці,
Щоб зробити на початку
Дослід на собаці.

А пізніше, упевнившись,
Що користь в цім буде, —
Без вагання поширив би
Свій досвід на люди.

А так, бачиш, на цім світі
Лого не сприймають...
У раю він непотрібний,
В пеклі ж — давно мають!"

І ЧОРТИ ЩЕЗЛИ

Комсомолец раз питає
Бабусю стареньку:
"Як на світі вам живеться?
Скажіть мені, ненько".

А бабуся відказує:
"Добре! Слава Богу!
Бо надію покладаю
Я завжди на Нього!".

Комсомолец на це каже:
"Чи ж бабуся знає,
Що на світі того Бога
Не було й немає!".

Здивувалася бабуся,
А далі питає:
"Але як же з отим чортом?
То й чорта немає?".

"Чорта також вже немає!" -
Він їй зауважив...
Подумала щось бабуся,
А далі і каже:

"Коли й чорта, бач, немає, -
/Бабу гнів термосив/, -
Хто ж на голови тут наші
Всіх вас поприносив?".

ЩАСЛИВИЙ ЦИГАН

Намагався циган вкрати
В колгоспі телицю...
Та впіймався й посадили
Його у в'язницю...

Для цигана це байдуже...
Сидить та співає,
Аж нарешті один в'язень
У нього питає:

"А чому ти все співаєш,
Мов попав до неба,
Не журишся, що сидіти
Аж сім років треба?".

Йому циган відказує:
"Сім років - дурниці!
Їх відсиджу і на волю
Вийду із в'язниці..."

Далі знову помандрую
Життям вільним жити,
По ярмарках та базарах,
Людам ворожити...

Але брат мій безнадійно
Навіки попався:
Не послухав він поради -
І в колгосп вписався..."

ВСЕ Є МОЖЛИВЕ

Старий Брежнєв випадково
Підслухав розмову,
Що купити хліба можна
За кістку слонову...

Такі ж ікла, як в слона,
В безперечній мірі,
На комарях вирости б
По тайзі в Сибірі...

Мерщій наказ ухвалили
На з'їзді партійнім:
"Узятися за це діло,
В темпі енергійнім!".

Кат Андропов просить слова,
І каже нарешті:
"Сил робочих досить буде,
Як зроблю арешти!".

Патолічева взяв сумнів...
За столом не всидів:
"Я не вірю, що розплодим
Ще й таких гібридів...".

А Брежнєв на це відразу:
"Що, вас треба вчити?
Час найвищий, щоб уміли
З мух слонів зробити!".

НОВА ТЕОРІЯ

Припікає з неба сонце,
Бо надходить вже весна...
Одним втіху, другим клопіт,
Принесе усім вона.

У колгоспі ж нема сіна,
Ще не виросла й трава...
"Як же сіяти у полі?.." –
Зажурився голова.

А по стайнях вся худоба
Мов сказала на злість!
Бо гнилу соломі з стріхи –
Оглядає, та не їсть...

Голова у кабінеті
Думку вигідав нову:
Щоб звернутися з колгоспу
За порадою в Москву.

У Москві постановили
Бюрократів цілі хмари:
Виробляти для худоби
З склом зеленим окуляри...

Бо у партії відкрили
Знов теорію нову,
Що худоба в окулярах
Все поїсть, немов траву...

. . .

Результат від посівної
Я предбачую пригоже:
Хліба й масла як не буде –
То Америка допоможе!

ЦЕ СТРАШНІШЕ

Розказує мати доні
/Нехай вона знає/
Що страшнішого від чорта
На світі немає...

Доня каже: "Я не вірю,
У слова ці ваші,
Бо на світі є щось гірше,
Що й чорта настрашить!

Раз доїли ви корову,
/А я була близько/
То вона вас по обличчі
Мазнула хвостиськом.

Ледве очі ви протерли...
А далі сказали:
- Бодай чорти цю корову
Геть собі забрали! -

Та чорти були байдужі
До такої мови,
І ніколи не торкнулись
Вашої корови.

Комуністи ж як з'вились
Раз в обідню пору, -
То корову налігали
Й повели із двору".

ВПЕРТИЙ ЦИГАН

Відмовився знову циган
На третю пригадку
На позику підписатись
В загальнім порядку...

Парторг мріє, метикує,
Як знайти тут раду?
Врешті каже, щоб привели
Цигана в сільраду.

Але циган не здається,
Аж б'є себе в груди:
Не підпишеться, та й годі!
Що буде, те й буде...

Парторгові сказав сміло:
"Ти час витрачаєш!
Оце влада, що в цигана
Грошей позичає!".

А парторг єхидно каже:
"Ми висновок зробим!
Хіба тобі наша влада
Є не до вподоби?..".

Циган мовить з переляку:
"Та Бог про це знає...
Влада ніби не погана, -
Та кінця немає...".

ГЕНЕРАЛЬНА ЛІНІЯ

Зайшов дядько до парткому
Й парторга питає:
"Чому в місті хліба досить,
А в селі немає?".

Парторг вислухав і каже:
"Тут пробують силу!
А партія набирає
Лівого ухилу".

Дядько: "Справи поверніть
На градусів двісті,
Тоді в селі буде хліб,
Та не буде в місті".

Парторг гримнув: "Сам собі
Копаш могилу!
Такий курс у ворогів -
Правого ухилу!".

"Якщо в місті та селі, -
Дядько став казати, -
Нема хліба й напоказ,
То як це назвати?".

Парторг йому відказав
Радісно й повчально:
"Це партлінія пряма,
Мудра й геніяльна!".

ХРОНІЧНІ ГІПЕРБОЛИ

Чи це вигадка, чи байка,
А чи правда чиста?..
Раз приїхав москаль в Прагу
У ролі туриста.

У пивниці випив пива,
Щоб згасити спрагу,
Далі пішов оглядати
Чеську "Злату Прагу".

А пізніше жінці й дітям
Купив ще гостинця,
І вирішив по дорозі
Зайти до звіринця.

Оглядає слона з дива
Аж вирячив очі...
Доглядач мерщій до нього,
Про своє торочить:

"Це є тип наш унікальний,
Лиш гляньте на стопи!
І нема слона такого
У цілій Європі!".

Москаль крутить головою,
Далі став казати:
"А у нашому звіринці –
Слон більший від хати!".

Чех ні слова... Ідуть далі
Бачать бегемота,
Що роззявив свою пащу,
Вийшовши з болота.

Чех і каже: "А погляньте
Ще на цього звіра.
Що ви скажете про нього?
Яка ж у вас міра?".

Москаль знов на це єхидно:

"Та що так казати..."

Хіба його порівняю

В нас до поросяти".

Доглядач собі міркує:

"Чекай, вражий діду,

Незабаром твої брехні

Я спритно об'їду".

Озирнувсь він і помітив

В траві черепаху,

Тоді каже москалеві:

"Бачиш цю комаху?

Невибаглива й спокійна,

Їй – лише б травиця...

Це пасеться наша чеська

З в и ч а й н а блощиця.

Правда, ми до цього часу

Ще їх мало маєм,

І для того у звіринці

Напоказ тримаєм".

Зрадів москаль, аж сіяє:

"А в нас – в кожній хаті!

Хоч блощиці трохи менші,

Та зате ж – багато!

Ще додати до цього:

Кусючі та вперті!

Часом навіть чоловіка

Загризуть до смерти..."

МОНОЛІТНА БЮРОКРАТІЯ

Раз приїхав в Україну
Турист із Канади...
Та й зустрів робітника,
Що йшов із паради.

І питається у нього:
"Скажи шире, брате,
Чи у партії багато
Лежнів, бюрократів?".

Робітник лиш озирнувся,
Чи ж нема нікого...
Потім голосом спокійним
Говорить до нього:

На питання це просте
Є здогад короткий:
Ось досягнем незабаром
Сімдесят відсотків...".

"Ну, а решта? - турист каже, -
Тут бракує латки!", -
А робітник відказує:
"Решта - бюрократки!".

§

"ГРАНІЦА НА ЗАМКЕ"

Ось на зборах політрук
Запитав: "Хто знає,
Чому завжди на замку
Ми кордон тримаєм?".

Руку вгору підійняв
Один дядько сміло.
Каже: "Я ось відповім
Коротко та вміло:

Кордон тому на замку,
Щоб советські люди
Із цілого ССРСР -
Не розбіглись всюди".

ВИКРУТАС МИКИТИ

Коли Хрущов шолудивий
Став при кермі владно,
Народ руки по колгоспах
Ламав безпорадно.

Праця, праця, чорна праця,
П'ятилітки, пляни,
А в крамницях вітер віє
Холодний і п'яний.

Зібралися раз до Кремлю
З села делегати,
Щоб побачити Хрущова
Й про все розказати...

Хоч не був за панібрата
Він із простим людом, -
Делегатів пропустили
Якимсь дивним чудом...

Добралися всі юрбою,
В кабінет Микити...
Шапки мерщій поскидали,
Відстібнули свити.

Один каже: "Поможи нам
Та не вчини суду...
Ми прийшли як делегати
Від сільського люду.

Дожилися ми до краю
В двадцятім столітті...
Черевики вщент подерті,
Ходимо в лахмітті...

Нема правди де сховати,
За всіх скажу сміло:
Скоро будемо світити
Своїм грішним тілом...".

А Хрущов махнув рукою
І почав казати:
"Призвичаєтесь до цього,
Годі нарікати...

Не розводьте теревені,
Я їх чув доволі,
Он в Афріці є країни,
Де ходять всі голі!..

Там нікому і не сниться
Нюні розпускати,
Хоч і голі всі і босі,
Як родила мати".

На це один з делегатів:
"Це справді жахіття!
Мабуть в них вже панує
Комунізм століття...".

§

"У зв'язку з покращанням догляду колгоспних курей, кожна курка тепер має знести не менше як 300, або 320 яєць річно". /З совет.газет./

КУРЯЧА ДОЛЯ

Обірвалось життя курки,
Повисла на нитці...
Не тхір її закатрупив,
Не з'їли лисиці.

Оплакують кури з півнем,
Бо ж велика втрата...
Повісилась на паркані
Сестричка чубата.

Листа для них залишила:
"Прощай, рід курячий!
Я не в силах виповняти
Плян по яйце-здачі...".

ПОРАДА ВОРОЖКИ

Роздумує Гусак в Празі,
На гігантські теми:
П'ятирічки, нові пляни,
Хронічні проблеми...

І журиться, і сивіє,
І не спить ночами.
Для людей нема будинків,
Криза із харчами...

Аж нарешті він придумав
На раннім світанку, –
Щоб закликати знайому
В кабінет циганку.

Мав надію, що циганка,
Як розкладе карти,
Дещо йому допоможе,
Бо криза – не жарти.

"Ти уміла колись, слєчна,
Гарно ворожити.
Гризе журба моє серце,
Порадь, що зробити?..."

Розкладає вона карти
І чуває скроні...
Далі каже: "Ось погляну
На твої долоні".

Поглянула, подумала,
А потім сказала:
"Один клопіт – брак будинків,
Другий – хліба й сала".

Гусак з радості підскочив:
"Кассандра, та й годі!
Підбадьорила на дусі,
Стала у пригоді!

А тепер же, моя слєчна,
В мене інші речі:
Порадь мені, як позбутись
В серці колотнечі".

А циганка йому каже:
"Візьми себе в руки,
Якщо хочеш позбутися
Клопоту та муки.

Ти відкрий кордон на Захід,
Дай людям нагоду,
А за тиждень позбудешся
Мільйона народу.

Східній кордон замкни щільно,
Там саранча ласа,
І за місяць будеш мати
Вдосталь хліба й м'яса".

§

ХВАЛЬКО

Жид московський хвалить діти:
"За них не сором буде,
Влаштувалися всі добре,
Всі вийшли між люди.

Донька Сара – ось лікарка,
Хаїм – вже директор,
Абрагам у інституті
Славнозвісний ректор.

Один Лейба лише ледар,
Зовсім неамбітний,
Бо поїхав в Америку
Й сидить безробітний...

Та коли б він з Америки
Нам не дав допомоги, –
Давно б ми тут простягнули
Від голоду ноги".

СКРИПУЧІ ЧОБОТИ

З України раз москаль
Додому вертався...
Ночував у хаті дядька
Й до скрині добрався.

Чоботи украв шкапові,
Сорочки й запаску...
Ось так дядькові віддячив
За гостинну ласку.

Дядько, злодія проклявши,
Став Бога просити:
"Не дай, Боже, москалеві
Тих чобіт зносити".

У своє село москаль
За тиждень вернувся,
Мерщій лапті скинув з ніг
І в чоботи взувся...

Ходить гордо по селі,
Вперезаний ликом:
"Вот, у мене сапогі,
Да єщо со скрипом!..".

По вулицях походив
І прийшов до хати,
Заставляє його жінка
Дров їй нарубати.

Взяв сокиру, розмахнувсь...
Вцілив не в поліно,
А у ногу... Відрубав
Майже по коліно.

Збіглись люди, а москаль
Каже, та не згорда:
"Да нога, вєдь, чепуха,
Но сапога - шкода...".

ПАРТІЙНИЙ ЖЕБРАК

У Брежнєва з Коменконом
Незавидні справи...
З Ярузельським порадитись,
Прибув до Варшави.

В кабінеті на нараді
Все чуває лоба...
Чомусь поля не вродили,
Здихає худоба...

Як закінчили розмови
Про жито й пшеницю, –
Ярузельський повів гостя
Оглянуть столицю.

Показує він Брежнєву
Історичні мури,
А нарешті величаву
"Палату Культури".

А жебрак, брудний, обдертий,
На них оком важить...
Мерщій руку простягає
Та жалібно каже:

"Я від ранку тут стовбичу,
Та нема істоти
З добрим серцем...Якщо можна,
Дайте кілька злотих...".

"Псякрев! – крикнув Ярузельський, –
Під костьол на жебри!
Ось міліцію покличу,
Помне тобі ребра!".

Жебрак каже: "Під костьолом –
Зарібок надійний,
Але йти туди боюся...
Бо я, бач, партійний".

БЕЗХРЕБЕТНА ПОТВОРА

Зустрілися дві акули
В Тихім океані,
Розказують одна другій
Пригоди останні.

Перша гірко нарікає:
"Бідний улов вдався...
Лише один у Ля-Манші
Англієць попався..."

Тільки шлунок зіпсувала...
А причини прості:
Був без смаку і без м'яса, -
Лише шкіра й кісті..."

Друга своє розказала:
"Я, голубко мила,
В Чорнім морі советського
Партійця зловила..."

Та такого, знай, улову
Я давно не мала,
Бо гладкий був і широкий,
Мов копиця сала!"

"То ж які кістки у нього?" -
Перша запитала.
"Не мав хребта, ні кісток!" -
Друга відказала.

§

ОДНЕ З ДВОХ

Раз наважився турист
Грузина спитати:
"Чи можливо в ССРСР
Якось існувати?..."

Грузин на це відповів:
"Скажу правду, друже:
Як з голоду не помреш, -
Х у д и й будеш дуже..."

ВПІЙМАВ ОБЛИЗНЯ

Брежнєв з Регеном зустрівся
В австрійській столиці,
Щоб договір підписати
У справі пшениці...

Каже Реген до Брежнєва:
"Слухай, Леоніде,
Може вудки заберемо
Й до річки поїдем?"

Захопи півлітри водки,
Цибулі й петрушку,
Наловимо разом риби
Та зваримо юшку".

Приїхали. На березі
В затишку сідають...
Влаштувались вигідніше,
Вудки закидають...

Лише вудки закинули,
Мов актори в фарсі,
А вже Реген витягає
Лини та карасі....

Брежнєв скоса поглядає,
Часом злобно плюне...
Реген рибку тягне й тягне,
А в нього й не клюне.

Витяг вудку, оглядає...
Їсть його досада,
Бо і вудка, як в Регена,
Гачок і принада...

Невдоволений, питає:
"Як знайти причину?...
Не ловиться клята риба,
Хоч сиджу годину".

Реґен риби наловивши,
Торбу не зав'яже,
Усміхнувся до Брежнєва
І так йому каже:

"Не дивуюся ні трохи,
Що ти нарікаєш,
Хоч і добу сидітимеш, —
Облизня впіймаєш...

Бо до тебе, Леоніде,
Як правду сказати,
Навіть риба вже боїться
Свій рот роззявляти".

§

ПОВАЖНА СПРАВА

Десь партійному вельможі
Утекла папуга...
Своїм голосом тремтячим
Каже він до друга:

"Оце мені знов клопоти,
Ще й поважні втрати...
Треба в КГБ побігти, —
Про втечу сказати.

Бо кажу тобі я широ:
Це серйозна справа:
Пропоганду ще розпустить
Ця птиця лукава...

Може статися халепа,
Жила ж в моїм домі...
Хоч думки її партійні, —
Мені ж невідомі..."

ЧИЯ ПРАВДА?

Поляк Герика спитав
З рукою на серці:
"А пан вже, же істнєє
Єще Буг на свеце?".

Не вірує Герек в Бога,
Бо ж є атеїстом...
На питання відказує
Зовсім іншим змістом:

"Та істнєє, жець вядома,
Кеди так помислє.
В інним разє та граніца
Била би на Віслє...".

§

ДОТЕПНО ВІДПОВІВ

Ось на вулиці Чікаго
Поляк гоноровий,
Питається у Селепка:
"Ти живий, здоровий?..".

Поляк був колись в корпусі,
Селепко - в полоні...
І, звичайно, як знайомі, -
Потисли долоні...

Каже поляк до Селепка:
"Що ж дали вам німці?".
А Селепко огризнувся:
"Те - що й вам англійці!".

ДВІ ТІНІ

Запитав раз батька син
Там – на Україні:
"Чи це правда, що ми всі
Маєм по дві тіні?".

Йому батько відповів:
"Та це правда ясна:
Одна тінь – від КГБ,
А друга – це власна".

§

ОСЕЛЕДЦІ ВАЖЛИВІШІ

Чоловік вернувсь додому
З фабрики уранці,
І застав свою дружину
В ліжку із коханцем...

Закричав до неї гірко:
"Забудь всі дурниці!
Ось авоська. Скоріш біжи
В чергу до крамниці!

Бачив я, там оселедці
Будуть продавати.
Як не купиш – не показуй
І носа до хати!".

§

ПРЕСЛАВНЕ ЯВИЩЕ

Чому таке в ССРСР
Явище преславне,
Що всі руки простягають
На добро державне?..

Бо всі люди хочуть жити
Довше якомога.
Якби рук не простягали, –
Простягнули б ноги.

Р О З Д І Л Д Р У Г И Й

В основу наступного розділу увійшли гумористичні вірші, що написані на тему щоденних веселих подій з життя та побуту нашого народу, а сюжетом для них мені послужили дотепні й жартівливі розповіді, поговірки та приказки, на які така багатюща й соковита наша українська народня фольклорна творчість.

Автор.

ПЕРЕХИТРИВ

Клопочеться Катерина,
Звичайно, як мати:
Уже Різдво недалеко,
Звідки гроші взяти?

Петро нишком щось подумав,
Взяв міх із полиці
І вирішив пса продати
Замість, бач, лисиці.

І до масті відповідний,
Ще й хвіст як в лисиці,
Набагато лише більший,
Але це - дрібниці.

Щоб не гаяти тут часу,
Всадив пса до міха...
Будуть гроші вже на цукор,
Ще й жінці потіха.

Несе міха він тяжкого,
Забув про спочинок.
Одна в нього лише думка:
Скоріше на ринок.

Недалечко вже до міста.
Йде він, поспішає...
Незбаром на дорозі
Жида зустрічає...

Зупинились, привітались,
Піт Петро втирає...
Підступає жид до нього,
А далі й питає:

"А сцо в місі за плецима,
Яку несеш птицю?".
На це Петро відказує:
"Та... маю лисицю...".

Почав Янкель домовлятись
Про ціну лисиці...
Буде мати новий комір,
Будуть й рукавиці...

Тут жид каже: "Я купую,
Не пух на перину, -
Дай хоч оком поглянути
На оцю ж звірину!".

Петро міха розтуляє,
Але ж небагато...
Жид поглянув і побачив
Щось руде й кудлате.

Сторгувалися нарешті...
Жид міх забирає,
Петро мерщій до кишені
Грошики ховає.

Поміг жидови завдати,
Тяжкий міх на плечі,
А прощаючися з жидом,
Сказав такі речі:

"Поспішай мерщій додому, -
Не рання година,
Міх в дорозі не розв'язуй,
Бо втече звірина!".

Жид радіє із покупки,
Йде, в душі сміється...
Міх на плечі натискає,
Аж піт з нього лється.

Та нарешті зупинився...
Що за таємниця?..
Тяжка йому показалась
В міхові лисиця...

Розв'язав шнурок від міха,
Стовбичить, чекає...
А із міха пес великий,
Рудий вилізає...

Жид лиш очі протирає...
Що за таємниці?
Оце чудо! По дорозі
Пес зробивсь з лисиці!

Щось подумав та і каже:
"Хлоп зробив дурницю...
Продав мені пса у місі,
А думав - лисицю..."

§

ДАЛЕКОЗОРИСТЬ

На ярмарок в Коломию
/За Польщі-небіжки/
Вивіз гуцул продавати
Хомути та віжки.

Все розпродав до останку, -
Заробив хороше...
На radoшax купив булку
Аж за десять грошів!

Жид побачив і так каже:
"Це діло погане...
Ти послухай мою мову,
Дорогий Іване.

Ти ось булкою смакуєш,
А не розумієш,
Що ти будеш тоді їсти,
Коли захворієш?"

МОЛОТІЛЬНИК

Додумався один циган
Грошей заробити,
Та найнявся в господаря
Ячмінь молотити.

А господар, як звичайно,
Запросив до хати,
На столі мерщій поставив
Сніданок багатий...

І горілки не шкодує,
Є смачна закуска,
А на таці аж парує
Присмажена гуска.

Усміхається лиш циган,
Піднявся на дусі...
Наминає собі гуску,
Аж лящить у вусі.

Тут господар йому каже:
"Послухай же, брате:
На снопи тобі потрібно –
Лиш ціп показати!

Шкода навіть говорити,
Даремна вся мова...
Саме зерно осиплеться, –
Лишиться полова..."

Виліз циган із-за столу,
Аж волочить пузо.
До роботи приступати
Якось і безглуздо...

Час минає... Та не чути
Гупання на тоці...
Мабуть циган утомився
І лежить на боці.

Тож господар нишком—тишком
Став за околоту,
Щоб кинути своїм оком,
Як циган молотить.

А наш циган у стодолі
Сидить за дверима,
Снопам ціпа показує
І пряде очима...

Здивувався тут господар,
Аж очима кліпа:
"А чому ти не молотиш,
Лиш тримаєш ціпа?".

Циган знехотя підвівся
І слово по слову
Свою відповідь так віє,
Як вітер полову:

"Ви ж самі мені казали:
Не треба махати...
Тільки треба снопам вашим
Ціпа показати".

Господаря взяла трясця,
Як почув ці речі.
Вигнав лежня із подвір'я
Кулаками в плечі.

§

ЖІНОЧІ КЛОПОТИ

Вбігла Ганна до сусідки,
Сердита й червона.
Наказує, а не просить:
"Позич макогона!".

А сусідка відмовляє:
"Не можу, Ганнусе!
Чоловіка теж чекаю, —
З корчми не вернувся...".

"Де два б'ються, -
третій не мішайся!".
/Нар.поговорка/.

НЕТУТЕШНІЙ

У неділю за корчмою
Два п'яні Микити
Зчепилися між собою,
Тріщать на них свити...

Один каже: "День надворі! -
Ясний немов свічка!".
Другий знову: "Схаменися!
Таж тепер є нічка!".

Далі вони вовтузяться,
Аж обом, нівроку,
Немов сливи, появились
Синяки під оком...

Жид стояв та приглядався,
А тут його кличуть:
"Чия правда тепер буде,
Скажи, чоловіче!

Будь суддею. Глянь навколо
Тепер, у цій порі,
І скажи нам свою думку:
День чи ніч надворі?".

Жид, щоб голову не пхати,
Де рак пхає клешні, -
Сказав лише: "Я не знаю,
Бо я - нетутешній...".

З РОЗРАХУНКОМ

Наїлися. Напилися.
Відбулось весілля.
Питається молодого
Його друг з похмілля:

"Вибачай мені за слово,
І скажи попросту:
Чому взяв собі ти жінку
Таку малу ростом?".

Молодий йому до вуха
Відказує тихо:
"Зрозумій же: кожна жінка –
Це велике лихо!

А коли воно спіткало
Й мене на дорозі,
То я вибрав, аби було –
Найменше по змозі...".

§

ЗДІЙСНЕНА МРІЯ

Питається раз Івана
Жіночка Марія:
"Чи здійснилася з дитинства
Якась твоя мрія?".

Іван голову почухав,
Лису, мов коліно...
"Здійснилася цілковито!" –
Сказав за хвилину.

"Пригадую: за чуприну
Скубла мене мати,
Тож я мріяв ще в дитинстві,
Якби лисим стати".

КУЛЬТУРНА

Безустанно нарікає
Чоловік на жінку,
Що недбала і лінива,
Лиш сопе в затінку.

А при цьому, щонайгірше, -
Не вміє зварити:
Набовтає, намішає,
Як свині в корито.

Хоча кишки марша грають,
Що з'їв би й собаку,
Така їжа в рот не лізе,
Бо немає смаку.

Жінка слухала довгенько
Всі ці нарікання...
Далі каже: "Не подумай,
Що я вже остання!

Бож у мене виховання,
Ще й культуру маю...
Мені також не смакує,
Та не нарікаю!".

§

ДОГОДИВ

Як Петрова мила теща,
Жила ще на світі,
П'ятьсот фунтів записала
В своїм заповіті...

Щоб, як Господь прийме душу
Й відспівають "Амінь", -
Їй на пам'ятник купили
За ці гроші камінь.

А Петро, щоб догодити
Своїй тещі й жінці,
Купив камінь, - трохи менший, -
Й носить на мізинці.

СІМЕЙНЕ ВОГНИЩЕ

Зустрілися два знайомі
В англійському клубі.
Поточилися розмови,
Веселі та любі...

Каже перший до другого:
"Я оце від рання
Усе відповідь шукаю
На одне питання.

В голові моїй, як кажуть,
Лише вітер свище,
Поясни мені цю фразу:
"С і м е й н е вогнище".

Другий думав, чухав лоба,
Та гладив волосся,
Що стирчало сюди й туди,
Мов з снопа колосся...

Далі каже: "Ну і розум
Куций в тебе, брате!
Відповідь на це питання
Легко відшукати.

Це таке, бач, є вогнище,
На яким з правіку
Жінка шкварить все щоденно
Життя чоловіку!".

§

ПІСЛЯ ДОСВІДУ

Умовляв Петро Горпину
Звечора до рання:
"На руках носити буду!
Вір в моє кохання...".

А Горпина відказує:
"Я вже так робила...
Та пізніше сама когось
На руках носила...".

ДОБРА ПОРАДА

Попік пальці циганчук,
Став на гвалт кричати,
Верещить на все село –
Гірш від поросяти...

Старий циган йому радить:
"Встроми їх до рота!".
/Бо слухати оці крики
Кому так охота/.

Здивувався циганчук
І спитав старого,
Чи це йому допоможе
Від опіку цього.

Старий циган тут мерщій
Відповів пригоже:
"На попечення – не знаю,
А на крик – поможе!".

§

ВИЯСНИЛИ

Раз онукові бабусю
Спитать довелося:
"А бабуся в чорнильницю
Всуне свого носа?".

Розгнівалась тут бабуся
І каже до Гриця:
"В твою голову залізла
Знов якась дурниця!".

Гриць кінчає свою мову:
"Бо я чув від тата,
Що бабуся всюди вміє
Свого носа впхати".

ДІДУСЕВА ШИРІСТЬ

Ось зібралось у клубі
Багато народу,
Бо показують жіночу
Найновішу моду.

Хтось питає ненароком
В старенького Гриця:
"Що ви скажете, дідусю,
Про куці спідниці?".

Мовить дідусь по хвилині,
Закуривши люльку:
"Вони мені не приносять
Ні втіхи, ні смутку..."

Я за ними колись рвавсь,
Як собака з дроту,
А тепер уже байдужий...
Бо втратив охоту".

§

ДВА ПОГЛЯДИ

Радить лікар знов Павлові,
Як має він жити:
Хай горілки цурається,
Перестане пити.

Бо інакше не дотягне
До старого віку...
Всім відомо, що горілка -
Ворог чоловіку!.

А Павло відповідає:
"Це все витребеньки!
Старих лікарів є менше,
Ніж п'яниць стареньких".

ПРИСЯГНУВСЯ

Зібралися наші хлопці
З козацького роду,
Та кухлями п'ють горілку,
Мов у спеку воду.

"Чом ти очі свої жмуриш? -
Питають Івана, -
Чи горілка не смакує?
Закуска погана?".

Іван, кухля осушивши,
Взяв хвіст з оселедця
І говорить: "Не дивуйтесь,
Це вже так ведеться..."

Я раз жінці присягнувся:
До Божого суду
На горілку, оцю погань,
Дивитись не буду!".

§

РОЗВАЖЛИВИЙ

Дівчат собі не шукає
Гнат на вечерниці,
А щовечора простує
На чай до вдовиці.

Кажуть йому добрі люди:
"Аж прикро дивитись...
Вже так довго туди ходиш, -
Час би одружитись!".

Парубійко посміхнувся
І каже, ротатий:
"То куди б я кожний вечір
Ходив чаювати?..".

ПОРАДНИЦЯ

Гуде вітер стоголосий,
Шумить заверюха,
Мороз також пощипує
За ніс та за вуха...

Жінка риби забажала,
Як в Різдво кислиці...
Посилає чоловіка,
Щоб купив в крамниці.

Чоловік лише скривився
Й мовив з переляку:
"В цю хвилину я б не вигнав
З хати і собаку".

Але жінка йому радить:
"Ось слухай, миленький:
Залиши собаку в хаті, -
Йди сам помаленьку".

§

ДОМОВИЛИСЬ

Дорікає Трохимові
Його жінка Фрося:
"Чоловіки своїх жінок -
До неба підносять!

А ти мене зневажаєш
При всьому народі,
Ніби наймичка я в тебе,
Чучело в городі...".

А Трохим відповідає:
"Фросю, не журися!
Піднесу й тебе у небо
Лиш там залишися!".

ОБРАЖЕНИЙ

Біда в Тома, та і годі,
Хоч скакай зі скелі, -
Бо померла в нього знову
Третя жінка, Неллі...

Щоб їй похорон зробити, -
Просить знов сусіди...
А той сказав своїй жінці,
Що більше не піде!

Жінка просить, умовляє:
"Це ж речі відомі...
Якось, бачиш, неприємно,
Щоб відмовить Томі...".

Чоловік не довго думав,
Відповів відразу:
"Я вже двічі був у нього,
Він в мене ж - ні разу!..".

§

ВИЯСНЕННЯ

Думав Матей, довго думав,
Аж раз спитав Гриця:
"Між людиною й свинею
Яка є різниця?".

А Гриць йому відказує:
"Я знаю прекрасно!
Пояснити тобі можу
Просто, стисло ясно:

Ти з свині роби людину -
Не зробиш, Матею!
А людина сама часто...
Зробиться с в и н е ю".

ЛИСТ ДО ПРЕЗИДЕНТА АМЕРИКИ

Сатирична поема, що написана за історичними подіями, які відбулись у білому світі на протязі останніх 30 років "мирного" співжиття та "дружби" між Америкою й Московською тоталітарною червоною імперією.

Ч А С Т И Н А П Е Р Ш А

В зміст першої частини ввійшли розділи:

- 1/ Вступ до поеми.
- 2/ 1941 рік. Хто - кого!
- 3/ Повоєнні роки.
- 4/ Бомбу здобуто!
- 5/ Сталін помер - ідея живе!
- 6/ Погляд на Середній Схід.
- 7/ Очі світу звернені до Праги.

ВСТУП ДО ПОЕМИ

Президенте Америки!
Батьку й демократе,
Насмілюся я до Тебе,
Свій лист написати.

В ньому хочу розповісти
Про все по порядку,
Й подарую, нехай буде
Це Тобі на згадку.

Хоч у Тебе своїх досить
Клопотів багато,
Так і пруться, наче злидні
До бідного в хату.

Тож вислухай моє слово,
Правдиве й козаче,
Бо робиться таке в світі, —
Що й сліпий побачить!

Знаю, маєш дорадників,
Сидять в Білім Домі,
Лиш не знаю, чи ці факти
Всі Тобі відомі?...

Не брехню і не вигадки
Ось почну казати,
Мені свідок в цьому буде:
І с т о р і я — мати...

1941 РІК. ХТО – КОГО!

Залунали в цілім світі
Слова Ріббентропа:
"Зібралася до походу,
Майже вся Європа!".

Войовничий капрал Гітлер
Причепив шабельку,
Поруч Геббельс недолугий
Відкрив свою пельку.

І наказ пішов по фронті:
"В бій сміліш! Відразу!
Ми розіб'ємо назавжди
Червону заразу!".

Лише вчора по велінні
Сталіна – грузина,
Везли німцям ешелони:
Хліб, руду й бензину...

А сьогодні так раптово,
Рано на світанку, –
Піднялися бомбовози,
В бій рушають танки...

Спохвотився "батько" Сталін,
Що ж робити мусить?..
Від страху язик затерпнув,
Скубе свої вуси...

Обгортає жах поразки
Всю армію червону...
Й відступає у безладді
Від свого кордону.

Покидали по дорогах
Танки та гармати,
Що діялось того часу –
Тяжко й розказати...

Від "ударних" тих дивізій -
Летіли лиш клапті...
Розгубили по Україні,
Обмотки та лапті.

Утік Сталін геть із Кремлю,
Й сховавсь на Уралі...
Як рятунку там не буде -
Втікать збиравсь далі.

Не веселі всі із фронту
Летять йому вісти...
А тут зима не далеко,
Що ж буде він їсти?

Посилає він міністрів
В далеку дорогу, -
Хай вклоняться Америці,
Й просять допомогу...

В Білім Домі ці посланці
Благали так слізно:
"Поможи нам, Америко,
Заки ще не пізно...

Не було між нами згоди,
А називали вас - акули...
Вибачайте, часи інші,
Ми про це й забули.

Хоч вас ділять від Європи
Моря й океани, -
Якщо німець нас докінчить -
То й вас тут дістане!

Не дарунок у вас просим:
Нам дайте позички...
По війні усе повернем,
За дві п'ятирічки.

Геть усе ми розгубили,
Від голки до нитки...
Будьте добрі, порятуйте!
Трусніть щось з калитки.

Пропонуєм тепер широко,
Що будем знов друзі,
Та вдаримо разом німців,
В міцному союзі!".

Домовились й підписали
Вигідну угоду,
Несуть водку, відзначають
Радісну нагоду...

Попливли відтак рікою
Доляри з скарбниці,
Посилають до Сибіру
Шапки й рукавиці.

Пробиваються морями
Кораблі із боєм,
Везуть ширю допомогу,
Конвой за конвоєм...

Везуть танки і гармати,
Дають все: "на віру"...
Бензин, вугілля, залізо,
Й на чоботи шкіру.

Також авта й міномети,
Бомби та "катюші",
Щоб було чим проважати
В "рай" німецькі душі.

А щоб Сталін підкріпився
З голоду не згинув, -
Посилали хліб та масло,
Й також солонину.

Не рахують вже мільйонів,
Дають на мільярди...
Одягнули йому військо
В погони й кокарди.

Показав він Америці,
Щоб виправдать довір'я, —
Як на Волзі німця вдарив:
Летіло лиш пір'я...

Дух у Сталіна піднявся,
Вже не треба свічки...
Його витягли з могили
Всі щирі позички.

Трусять німця тепер разом,
Сипляться, мов груші...
Америка б'є з повітря,
А Сталін — на суші.

Хоч і падало щоденно
Трупів, мов кагати...
На це Сталін заявляє:
"В нас людей багато!".

По Європі, знай, щоденно
Повзуть вперті слухи:
"Німця армія вся гине,
Як під осінь мухи...".

Звернувся Сталін урочисто
До всього народу:
"Ми несемо для Європи,
Рівність та свободу!".

Захлинувся Берлін в пожарі,
І "рейх" завалився...
Гітлер з того переляку,
На вогні спалився...

Лежать міста у руїнах
Розбиті до цурки...
Залишились від будівель -
Цегла, та підмурки...

§

ПОВОЄННІ РОКИ

Ось радяться союзники,
Одна для всіх тема:
Підвести з руїн Європу,
Тяжка, бач, проблема...

Годі єдність тут шукати,
Не проста це штука...
Пригадались троє з байки:
Лебідь, Рак та Щука.

Бо не встигла Америка
Й блимнути очима, -
А вже Сталін пів Європи
Сховав за плечима.

Де лиш зможе - усе тягне
В ненажерну пельку,
Хижим вовком позирає
На іншу земельку.

Погрозив він Америці:
"Посидь, лиш до часу!
Я визволю в цілім світі
Пролетарську клясу...".

Ось таке, бач, любий друже,
На світі буває...
Спасла його Америка -
Тепер її ж лає...

Кулаки під носа суне,
Лихіший став від біса,
Й опустилась у Європі,
"З а л і з н а завіса".

Усі свої володіння
Відділив геть плотом,
Збудував кругом бар'єри
Із колючим дротом.

Про умови й договори -
Навіть нема згадки...
Запроваджує в Європі
Він свої "порядки".

Ще й цинічно заявляє:
"Я - ваш визволитель!
Усій класі робітничій -
Батько, вождь й учитель".

Занімів народ від страху,
Всі мовчать, мов діти...
І, звичайно, "добровільно"
Стали с а т е л і т и.

§

БОМБУ ЗДОБУТО

Затрубили в цілім світі
Про сумні події:
До Америки добрались
Московські злодії!

Десь у сховищі таємнім
Вкрали всі секрети:
І про бомбу атомову,
Й про різні ракети...

Похитнулась Америка,
Як віл від обуха...
Президент у Вашингтоні
Потилицю чуха...

Якось дивно показалися
Московські ці звички...
Оце тобі, Америко,
За твої позички!

Ось конгрес у Білім Домі
Сидить при нараді...
Коли ніби грім із неба:
"Берлін у бльокаді!".

І пробитися до нього
Немає, бач, змоги...
Відрізано залізниці,
Також всі дороги.

Не здається тепер Сталін
На жодну намову...
Бо в руках уже тримає -
Бомбу а т о м о в у.

А тим часом понеслася
Звістка ця над світом:
"На Балканах збунтувався
Проти "батька" - Тіто!".

Посипались з комінтерну
Погрози й атаки...
Аж зубами скреготіли
Кремлівські собаки.

Провокації й погрози
Тоді були "модні"...
Бо тремтіла вся Європа
У війні "холодній".

Показився трохи Сталін,
Бачить - не дасть раду...
Та уклавши нові пляни, -
Він підніс бльокаду.

Лиш не довго, бач, цурався
Натури своєї:
Запалив війни багаття,
В Південній Кореї...

Наварила Москва "каші",
Ідуть бої роками...
Точить кров американську
Чужими руками.

Ось такі Москва криваві
Плете "черевички"...
Відплачує Америці
"Проценти" з позички.

Та не йде і їй все гладко,
Тут сказати пригоже:
Бач, вкусила забагато,
Й ковтнути не зможе...

Донеслися із Берліна
Тривожні всі вісти:
Вийшли німці страйкувати,
Просять волі й їсти...

Посилає Сталін танки
Мерщій до Берліна,
Із наказом: "Не щадити!
Вибить до коліна!".

Побачили оце німці -
Вся надія погасла...
Ось такого везуть "хліба",
Ще й до "хліба" - "масла".

§

СТАЛІН ПОМЕР - ІДЕЯ ЖИВЕ

Думав Сталін, що він вічний,
А прийшла його згуба...
Про це кажуть у народі:
"Дав чортові дуба!".

Не журиться зовсім народ,
Не подає й виду...
Ніхто в церкві не замовив
За ним панахиду.

Дочекались всі, нарешті,
Мов ласки від Бога...
Бо такому, бач, катюзі -
Лиш в пекло дорога!

В Кремлі сталінське охвістя
Поплескало в долоні...
Й посадили Малєнкова
На московськїм троні.

Та не довго він усидів,
Тут задрість в Микити...
І тихесенько під тронем
Мов свиня, став рити...

А тоді сказав суворо:
"Злазь, поки не скину!".
Не минулося без того:
Брались за чуприни.

Немов грїм з ясного неба,
Йде вістка по світу:
"Понесли чорти до трону,
Хрущова Микиту..."

Сїв на троні вигідніше,
Склав руки на пузі...
Немов кабан годований
На жолудях й кукурудзі...

Як звичайно, для годиться,
Звернувсь до народу:
"Я добробут й мир збудую,
Рівність та свободу!

А щоб більше не тремтіли
Всі за свою шкуру, -
КГБ я приборкаю,
Терор й диктатуру!".

Ген посипались навколо
Похвали Хрущову...
Прославився, бач, Микита
За свою промову.

На двадцятому партз'їзді
Виступив він сміло,
І розвіяв "культ особи",
Все сталінське "діло".

Хоч мертвому в мовзолеї
Тернув під ніс маку...
Мерщій Сталіна зарили,
Під пліт, мов собаку.

Навіть доні його любій
Вже справа погана, —
Лиш п'ятами наживала
Із "раю" Светлана.

І дітей, геть, залишила
З того переляку...
Хай їм озеро і річка,
Та вся риба й раки.

Дивувались в цілім світі
Події чудовій...
Та не довго, бо минувся
Цей "місяць медовий".

І не довго, бач, усюди
Хрущов був так "модний",
Затремтіла знов Європа
У війні "холодній"...

Кинув виклик Америці:
"Ставай на коліна!
Забирай свої манатки,
Геть цілком з Берліна!".

Почались нові інтриги
На стару привичку...
Це все тобі, Америку,
За щедрю позичку...

А тим часом у Європі
Знов стались події:
У поляків, бач, до волі
Не вмерли надії...

Пішли сутички усюди
Й розрухи криваві...
Та співають: "Єще Польська..."
В Кракові й Варшаві.

Закричав тоді Микита:
"Дати їм научку!
Не затихнуть - обідрати! -
Немов Сидір сучку".

Втихомирились поляки,
Не чуть: "Не згінєла..." -
Всі злякалися Хрущова,
Бо дасть духопела...

І ще гірше по Європі
Терор всіх затиснув...
Наказала Москва грізно,
Щоб ніхто не писнув...

Назрівав чиряк довгенько,
Аж прорвавсь нарешті...
Це встають тепер мадяри,
По всім Будапешті.

Всюди в місті барикади,
Немає, бач, жарту, -
Відчиняють всі в'язниці,
Перебивши варту.

Катам, наймитам московським,
Платять свою "мірку",
Та кулями "пришивають"
Всім на лобі зірку...

Мов пожежа охопила
Від краю до краю...
Пливуть трупи комуністів,
Униз по Дунаю...

Грізно вигукнув Микита:
"А заводьте танки!
Почекайте, ви мадяри,
Пани та підпанки!".

Наказав усим танкістам:
"Покажіть уміння! -
Щоб лишилось з Будапешту -
Попіл та каміння...".

Вже над долею мадярів
Півсвіта тут плаче...
Америка ж обернулась -
Ніби це й не бачить.

Спопеливши пів столиці,
Взявсь Хрущов до "праці",
Почав вішати мадярів -
По двох на гіляці...

Ось такої, бач, зазнали
"Братньої" опіки...
Лишилися по руїнах -
Сироти й каліки.

І варшавській "колісниці"
Вставив нову "втулку", -
Поселив Берута в пекло,
А посадив Гомулку...

Закінчив криваві "справи",
Чорт поніс Микиту,
Бо вирішив мандрувати,
Щоб побачить світу.

Як зібрався у дорогу, -
Змівнив вигляд хижий...
І цілується з де-Голем
В славному Парижі.

Привітали тут Микиту
Ще й обідом панським,
Пили водку "особову",
В перемін з шампанським.

Де-Голь п'яний поліз спати,
Немов миша в норку...
А Микита, похмелившись, -
Взяв курс до Нью-Йорку.

Дав "концерти" Америці,
Під гру балалайки:
Закликав він комуністів,
Щоб ширили страйки...

Нахлиставшись добре водки,
Сплюнув ще в долоні, -
Й виступає на трибуні
В самому ООН-і...

Криє "матом" Америку,
Аж охрип від крику...
Кулаком гатив по столі,
Далі ж - черевиком.

"Стережіться, ви акули,
Я вас всіх зарю!
Або ж собі накладайте,
Вже петлю на шию!

Потанцюєте для мене
Під мою ви дудку,
Зажену усіх в куточок,
Мов собаку в будку!

Для відважних світ належить,
А не вам,небораки,
Покажу ось незабаром,
Де зимують раки!".

Запиши це,історику,
Та сховай на поличку...
Оце ж тобі,Америку,
За твою позичку!

Накричавсь Хрущов доволі,
Зміряв всіх очима...
І вискочив із будинку,
Грякнувши дверима...

За хліб-сіль якусь подяку
Не сказав нікому,
А забрав свої манатки -
Та мерщій додому...

Як вернувся,то відразу
Сховався за муром,
Укладає нові пляни
Разом з політбюром.

Домовились й ухвалили,
Америці на згубу:
Повезти ракети й бомби,
По сусідству - в Кубу...

Плянували,щоб пізніше
Вже з цієї Куби, -
Пощербити Америці
Всі відразу зуби...

Спорядили пароплави,
А поруч – міноносці...
Посилають з "подарунком"
До Кастро у гості.

Америці ж добрі люди
Шепнули секрети:
Що везе Хрущов Микита,
До Куби ракети.

Тут схопилась Америка,
На час в добрій порі,
І конвой цей зупинила
На відкритім морі...

"Чого, й куди ти прямуєш?
Скажи нам, Микито,
А що везеш зі собою:
Пшеницю, чи жито?..".

У Микити – душа в п'яти...
Й голосом овечки:
"Та... везу я братній Кубі –
Трохи проса й гречки...".

Оце ж тобі і халепа...
Як же тут брехати? –
Бо на покладі видніють
Ракети й гармати...

Споважніла Америка
Й каже до Микити:
"Повертай назад оглоблі,
А то – буду бити!".

Крутить задом лиш Микита...
Бачить – не дасть раду,
Повертає свою флоту,
Курс – до Ленінграду!

У свої сили вірив сліпо,
Але тут став "зрячий"...
Щоб війна, оця "холодна",
Не була гаряча...

На рятунок комунізму
Не встануть знов люди,
А другої ж Америки –
Вже більше не буде...

Куса губи лиш Микита,
Тремтить уся шкура...
Бо відомо про це стало
Для всіх з політбюра.

Мерщій хором закричали:
"Слабий він є серцем!
Ми Америці посиплем
Під хвостом ще перцем!

Він не виправдав довір'я
Партії й Союзу...
Злазь Микито, та берися
Знов за кукурудзу!".

За кремлівською стіною,
Косигін, Брежнєв та Подгорний,
Знов Америці плянують,
День для неї чорний...

Вже й на похорон придбали
Кадило та свічку...
Це все тобі, Америко,
Знов за ту позичку!

§

ПОГЛЯД НА СЕРЕДНІЙ СХІД

Вже хапаються до горла
Араби з жидами,
Один другого впихає
Живого до ями...

Щось не миряться усюди
На Середнім Сході...
А це стало, тут до речі,
Москві у пригоді.

І вона вже на порозі:
"Та ж ми - мирнощі!" -
Ублагала єгиптянів,
Щоб пустили в "гості".

Перед світом заявила:
"Ми прийшли до прощі...
На могилах поклонитись,
Де лежать святих мощі...".

У Каїрі вмить повстали
Червоні ячейки...
А щоб око не муляло, -
Вдягнулись, мов шейки...

Розбрелися по пустелі
Оці ж горлорізи...
Якщо Москва лиш накаже -
І в пекло полізуть...

Із Одеси вже прямують
Кораблі на рейсі...
Везуть "ножниці", щоб стригти
Усім жидам пейси...

Америка ж дивується
Події цій смутній...
Наловила Москва риби,
У воді каламутній.

Приглядались жиди довго,
Сиділи з безділля...
Але ж треба рятувати
Свого Ізраїля...

Потрясли арабам душі,
Довго в пам'ять буде...
Від техніки залишилось -
Осли та верблюди.

Попарили всіх до міри,
Немов муж в окропі...
Тепер глянем, що діється
По нашій Європі.

§

ОЧІ СВІТУ ЗВЕРНЕНІ ДО ПРАГИ

Тисне чехів вже роками
"Запор" комунізму...
Й ухвалили поставити,
Сами собі "клізму"...

Донеслися аж до Кремлю
Вісті ці скорботні,
Що із празького престолу
Полетів Новотній...

Не втримався на посаді
Московський цей "супчик",
По народному велінні, -
Місце зайняв Дубчек...

Ось немов весна у Празі,
Куди глянь - все квіти...
Із заздрістю поглядають
На це сателіти...

Мерщій Москва схаменулась:
"Проїхав нас Дубчек!
Бо чомусь він повертає
Не туди, голубчик..."

Мов розпеченим залізом
Печуть оці факти...
І скликала горлорізів
З "Варшавського Пакту".

Наказала: "Розігнати
Цей бунт та крамолу! -
А Дубчека щоб зіпхнули
Танками з престолу".

Не помогли тоді чехам
Різні маніфести...
Самоспалення прилюдні,
Й світові протести.

Не одного у підвалі
Поставили до муру...
Ось так Москва показала,
"Братерство й культуру".

І розбіглись, немов миші,
Чехи в своїй Празі...
Нема мітингів і страйків,
Все втихло наразі.

Та й Америка замовкла,
І "преславне" НАТО...
Бо щоденно в білім світі
Клопотів багато...

Так під ноги світу кида
Москва рукавичку...
І все тобі, Америко,
Все за ту позичку.

Ось так воно споконвіку
На світі ведеться:
Допусти свиню до столу -
То й на стіл попреться.

Й дожилася Америка,
Хоч жива - лізь в яму!
Щодень діти її гинуть,
По джунглях В'єтнаму...

Дотягнула, як це кажуть,
До самої кички...
Тепер гріхи спокутує,
За свої позички...

Та й не кращають у світі
Діла всі погані...
Бо живемо всі щоденно,
Немов на вулкані.

А свині, оцій московській,
Час дати по рилі,
Вона того зрозуміє -
Хто сміливий в силі.

§

ЕПІЛОГ ПЕРШОЇ ЧАСТИНИ

Я втомив Тебе, напевно,
Оцим посланням-листом,
Пару слів лише добавлю,
Тобі ж особисто...

Вибачай мені Ти щиро,
Всі зауваги критичні,
Що я носа свого всунув
В справи політичні.

Щоб Америку в майбутнє
Вів твердим Ти кроком,
Я вітаю Тебе щиро,
З Різдвом й Новим Роком.

Та молися Ти до Бога,
Щоб дав розум й силу...
Залишайсь живий, здоровий,
Твій друг - Йосип Біло.

В І Д А В Т О Р А

Випускаючи у білий світ свою скромну збірку віршів гумору й сатири, та щоб не вихопитись мені з нею перед Шановними Читачами, неначе той Пилип з конопель, моє сумління підказує, аби тут про себе подати хоч коротеньку біографію, як це належить до обов'язку автора.

Очевидно, для багатьох Шановних Читачів, особливо в Англії, є відомо, що я виходець з Полтавщини, /дійсне ім'я та прізвище: Ігор Дігтяр/, та народився 1923-го року в селі Микілка, Опішнянського району, у сім'ї сільського коваля.

Майже ще з перших своїх шкільних років я назавжди виплекав свою особливу повагу й любов до нашої рідної мови та літератури, і як пригадую, ще в початковій школі почав писати досить незграбні свої перші вірші. Закінчивши з успіхом неповносередню школу, я був прийнятий після іспитів до Велико-Рублівської середньої школи, та по її закінченні в мене була мрія подати до літературно-педагогічного інституту свою заяву, щоб цілковито присвятити всі стремління на мою літературну творчість.

Моє захоплення літературою в середній школі було таке щире, що я часто при цьому занедбував інші лекції з навчання, бо пригадую ще й до цього часу один епізод, коли в моїй класі поміж учнями кружляла епіграма невідомого автора:

Ось теорему Піфагора
Запитати лиш в Ігора,
Він напевно, що не знає,
Бо все віршики складає.

Але початок другої світової війни назавжди перекреслив мої романтичні та солодкі мрії, щоб "вийти в люди", та досягнути вершини Парнасу...

Не зважаючи на всі жахливі пережиття, що ними так густо була всяяна моя дорога в час війни, я всеж не розлучався з своєю музою, яка і в тяжкі години приносила для мене душевну розраду, була цілющим бальзамом на всі незгоди й лихоліття.

На превеликий жаль з свого написаного в той час я зовсім нічого не зміг зберегти, бо тільки при Божій допомозі мені самому пощастило вийти живим з пекла розбурханої воєнної стихії.

Досягнувши на початку червня 1945-го року на той час окуповану американцями Баварію, я декілька місяців блукав по селах, працюючи при цьому за кусень хліба й пристановище в місцевих господарів, та згодом переїхав далі вглиб Західної Німеччини, й опинився в місті Ганновер, де на той час під опікою УНРРА вже почали існувати перші табори неповоротців до червоного "раю".

В українському таборі, імени Лисенка, мені довелося перебувати лише короткий час, бо незабаром я переїхав до табору Шуленбург, в якому було близько 300 осіб наших молодих хлопців, які працювали при військових складах для англійської окупаційної армії.

Й ось тут я знову берусь за перо, та на папері появляються мої нові вірші, в яких я висловлюю свій біль серця, чи ж гіркі переживання моїх безталанних земляків по скитанні. Чомусь ще й тепер пригадується початок одного вірша, що я написав одного дня:

Так сумно в чужині сьогодні мені,
Що молодість в'яне в чужій стороні,
А час пробігає, мов струмковий потік,
Поволі за днями минає вже рік...

Та не зважаючи на всі незгоди й пригноблені душевні почуття, я майже щоденно писав свої вірші, де в них описував злободенні події нашого скитальського життя, щоб згодом це прочитати у вільний час для своїх співмешканців. Мені ще й до цього часу пригадується один невеликий епізод з тих днів, коли одного ранку прибувши до праці, наш груповий, Дмитро Цап, звернувся до мене зі словами: "А ти, любий друже, шукай десь для себе спокійне місце, щоб ніхто не перешкоджав, та сідай писати, аби мав на обідню пору щось нове прочитати для нас".

В цьому таборі я перебував до весни 1948-го року, і коли настала для нас можливість на поселення в інших країнах вільного світу, я того ж року, 5-го травня, прибув до Англії. Очевидно, що багато з нас ще й до цього часу пригадує з сумом ці дні, коли ми опинились на цьому острові без мови, чи ж якихось особистих засобів для самостійного існування, та були приділені міністерством праці до тих фізичних робіт, де найгостріше відчувався брак робочих рук. Й ось з того часу для мене почалося моє нове ремесло гірника у вугільній промисловості, де й проминули 34 роки мого життя...

До змісту цієї збірки я вибрав свої вірші, що були написані за останнє десятиріччя, хоч багато з них були поміщені в журналах та часописах у вільному світі. Вважаю за свій обов'язок висловити щиросердечну подяку Вельмишановному Докторові, Олексі Воропаєві, за його коротеньку рецензію на цю збірку, а також щиро дякую побратимові по перові, поетові Богданові Борі, за його деякі цінні зауваги в ділянці граматики й літератури. При цій же нагоді висловлюю свою найщирішу подяку сестрі моєї дружини, пані Ерні Шульц, яка замість квітів на могилу свого дорогого чоловіка, Герберта, подарувала на видавничий фонд цієї збірки 100 фунтів.

Принагідно ще хочу скласти свою щиросердечну подяку прихильникові моєї творчості, побратимові Михайлові Масевич, який з далекої Канади декілька раз вислав свою лепту на кошти видання цієї збірки. Також цією дорогою я бажаю подякувати моєму широкому приятелю, Петрові Сисак, оцій ходячій скарбниці наших фольклорних оповідань та жартівливих народних дотепів, від якого я запозичив декілька сюжетів для моїх віршів.

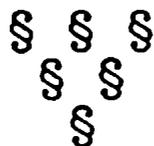
В епілозі свого авторського слова висловлюю теплу подяку молодому видавцеві, Григорію Пос, який не зважаючи на свій обмежений час, спромігся, аби ця збірка побачила світ.

Автор – Йосип Біло.
м. Донкастер, Англія.

З М І С Т

	Стор.
ВСТУПНЕ СЛОВО Д-РА О.ВОРОПАЯ	3
ГОЛОВНІШІ ЗАПОВІДІ РАДЯНСЬКОГО ГРОМАДЯНИНА	5
ЗАПЕВНИВ	6
ДОСЯГНУЛИ ЗГОДИ	7
РАДЯНСЬКИЙ "ПРОГРЕС"	8
ПЕРЕСОЛИВ	9
КОМЕКОН В ДІЇ	9
ЗАЙВІ КОШТИ	10
"ВИЗВОЛИТЕЛІ"	10
ПАРТІЙНА ШИЯ	11
В МОСКОВСЬКОМУ РЕСТОРАНІ	11
КОЖНОМУ ПО ЗАСЛУЗІ	12
ЗНАЙШЛИ ВИХІД	13
РОЗУМНІШИЙ	14
ЧЕМНО ВІДМОВИЛАСЬ	15
ДЯДЬКОВА "ФІЛОСОФІЯ"	16
І ЧОРТИ ШЕЗЛИ	17
ЩАСЛИВИЙ ЦИГАН	18
ВСЕ Є МОЖЛИВЕ	19
НОВА ТЕОРІЯ	20
ЦЕ СТРАШНІШЕ	21
ВПЕРТИЙ ЦИГАН	22
ГЕНЕРАЛЬНА ЛІНІЯ	23
ХРОНІЧНІ ГІПЕРБОЛИ	24
МОНОЛІТНА БЮРОКРАТІЯ	26
"ГРАНІЦА НА ЗАМКЕ"	26
ВИКРУТАС МИКИТИ	27
КУРЯЧА ДОЛЯ	28
ПОРАДА ВОРОЖКИ	29
ХВАЛЬКО	30
СКРИПУЧІ ЧОБОТИ	31
ПАРТІЙНИЙ ЖЕБРАК	32
БЕЗХРЕБЕТНА ПОТВОРА	33
ОДНЕ З ДВОХ	33
ВПІЙМАВ ОБЛИЗНЯ	34
ПОВАЖНА СПРАВА	35
ЧИЯ ПРАВДА?	36
ДОТЕПНО ВІДПОВІВ	36
ДВІ ТІНІ	37
ОСЕЛЕДЦІ ВАЖЛИВІШІ	37

ПРЕСЛАВНЕ ЯВИЩЕ	37
РОЗДІЛ ДРУГИЙ	38
ПЕРЕХИТРИВ	39
ДАЛЕКОЗОРИСТЬ	41
МОЛОТІЛЬНИК	42
ЖІНОЧИЙ КЛОПІТ	43
НЕТУТЕШНИЙ	44
З РОЗРАХУНКОМ	45
ЗДІЙСНЕНА МРІЯ	45
КУЛЬТУРНА	46
ДОГОДИВ	46
СІМЕЙНЕ ВОГНИЩЕ	47
ПІСЛЯ ДОСВІДУ	47
ДОБРА ПОРАДА	48
ВІЯСНИЛИ	48
ДІДУСЕВА ЩИРІСТЬ	49
ДВА ПОГЛЯДИ	49
ПРИСЯГНУВСЯ	50
РОЗВАЖЛИВИЙ	50
ПОРАДНИЦЯ	51
ДОМОВИЛИСЬ	51
ОБРАЖЕНИЙ	52
ВІЯСНЕННЯ	52
ЛИСТ ДО ПРЕЗИДЕНТА АМЕРИКИ.	53
ВСТУП ДО ПОЕМИ	54
1941 РІК. ХТО – КОГО!	55
ПОВОЄННІ РОКИ	59
БОМБУ ЗДОБУТО	60
СТАЛІН ПОМЕР – ІДЕЯ ЖИВЕ	62
ПОГЛЯД НА СЕРЕДНІЙ СХІД	71
ОЧІ СВІТУ ЗВЕРНЕНІ ДО ПРАГИ	72
ЕПІЛОГ ПЕРШОЇ ЧАСТИНИ	74
ПІСЛЯСЛОВО	75

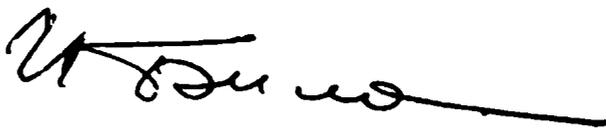
Додатне слово від автора.

В останній хвилині, коли манускрипт цієї збірки вже був переданий до друку, Вельмишановна Управа Українського Клубу "Калина" в місті Донкастер на своєму засіданні дня 17.3.1983 року, одногосно ухвалила прийти мені з фінансовою допомогою, в сумі 50 фунтів, на покриття кошти друку моєї збірки.

Також при цій нагоді мій ширий приятель, Степан Михальський, особисто від себе пожертвував на цю ціль 10 фунтів, за що я висловлюю для моїх Шановний Жертводавців свою найширшу подяку.

З правдивою та широсердечною пошаною -

автор

/ Йосип Било. /

J. Bylo
14 Chatsworth Crescent
Scawthorpe
Doncaster
DN5 9JU
England

